

parat de terminație, care se găsește pretutindeni în texturile veacului XVI și XVII (cf. 39 b β), pe atunci pecind se întrebuița în mod indiferent articolul de genitiv-dativ, ba la urma, ba la începutul numelui, pe cînd se zicea în mod indiferent și alternativ ei credință și credinței, ei drăcească și drăceascăei; căci odată ce s'a deprins urechea a lega terminația *e* cu articolul de genitiv-dativ sing. feminin final, a păstrat această terminație și cu articolul inițial, considerînd'o ca ceva necesar, ca ceva formal al genitivului. îndată ce a zis cineva casei, n'a mai putut zice ei casă, ci numai decît ei case,—și apoi, fiindcă articolul după înțăles este un pronume determinativ iar după formă samînă întocmai cu toate pronumele, transformarea terminației *ă* la genitiv-dativ a rămas și atunci cînd în locul articolului se întrebuița un alt pronume, cînd de pildă în loc de ei case se zicea celei case.

c. Lexice.

În limba noastră din veac. XVI se găsesc o mulțime de cuvinte care astăzi nu se mai întrebuițază, și anume substantive derivate imediat din participii trecute, precum: АДЪНАТЪСЛЪ, АЖЪНАТЪСЛЪ, АПЪРАТЪСЛЪ (certarea) АПРОПАТЪСЛЪ (aproapele), АПОУЦИТЪСЛЪ (mirosul), асцунс (secret), АСКЪЛАТЪСЛЪ, АКОПЕРИЦІИ (fațarnici), КОПЕРИТЪСЛЪ (acoperemînt), КРЕЗЪЦІИ (credincioșii), КРЕСКОУТЪСЛЪ (statura), КЪСМПАИТЬ (sfirșit), КОУРСЪСЛЪ (curgerea), ДАТЪОУА (prinsoare, așăzămînt, datorie, dar), ДЕШКИСЪСЛЪ (deschiderea), ДЕСПОУСЪСЛЪ (stăpinire, putere), ЗИСЪСЛЪ (vorba), ЕШИТЪОУА (eșirea), АНТРАТЪСЛЪ (înrăarea), ЛОУМНАТЪСЛЪ (lumina) менит (menire), НЪСКЪТЪСЛЪ (?), ПЛЕКАТЪСЛЪ (umilința), РЪМАСЪСЛЪ (rămășița), СЪРОУТАТЪСЛЪ